

išlo o vyhrážku kvalifikovanú podľa § 2, odst. 2 zák. čl. XL:1914, lebo skutkovú podstatu tohoto zločinu naplňuje iba vyhrážka použitá vinníkom za účelom prekážania úradu alebo jeho členovi vo výkone ich povolania; nespadá však pod skutkovú podstatu tohoto trestného činu vyhrážka — hoci by bola vo vzťahu k úradnému výkonu povolania úradu alebo jeho člena — pokiaľ nesleduje uvedený účel. Preto v súdenom prípade skutková podstata trestného činu podľa § 2, odst. 2 cit. zák. čl. nie je daná.

Nežze však súhlasiť s názorom zmätočnej sťažnosti, že by čin obžalovaného nebol vôbec činom trestným. Obžalovaný A. vyhrážal N. rozbitím hlavy, tedy keď nie vraždou, aspoň ťažkým poškodením tela, takže jeho čin, ktorý nebol spáchaný v úmysle vydieračstva, vykazuje náležitosti skutkovej podstaty prestupku nebezpečnej hrozby podľa § 41 tr. z. o prest.

Zmätočná sťažnosť tohoto obžalovaného, pokiaľ uplatňovala dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. por., bola preto ako bezzákladná podľa § 36, odst. 1 por. nov. zamietnutá, zároveň však boli z úradnej moci rozsudky súdov nižšieho stupňa zrušené podľa § 33, odst. 1 por. nov. z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. por. čo do kvalifikácie trestného činu obžalovaného A. a jeho trestný čin bol kvalifikovaný ako zmienený prestupok.

Čís. 6034.

I keď odvolací súd utvoril ve prospěch obžalovaného nový stav věci a kvalifikoval jeho trestný čin věcně mírněji, má sám rozhodnouti též o podmíněném odkladu výkonu trestu, jestliže je podmíněné odsouzení vinníkovo vyloučeno podle § 2 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1937, Zm IV 557/37.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti A. pro zločin násilného smilstva, zmateční stížnost obžalovaného zčásti odmítl, zčásti zamítl.

Z d ů v o d ů:

Proti rozsudku odvolacího soudu podal obžalovaný zmateční stížnost jednak proti výroku o trestu, jednak proti výroku o nepovolení podmíněného odsouzení. — — —

V druhém směru uplatňuje stěžovatel věcný důvod zmatečnosti podle § 385, č. 2 tr. ř., pokud vytýká věcnou nesprávnost rozhodnutí odvolacího soudu v otázce podmíněného odsouzení, zároveň však i formální důvod zmatečnosti podle § 384, č. 4 tr. ř., pokud namítá, že odvolací soud — změniv kvalifikaci trestného činu obžalovaného — nebyl oprávněn o oné otázce sám rozhodovati, ale byl povinen ponechati její řešení soudu první stolice.

Zmateční stížnosti nelze v žádném směru přisvědčiti.

Odvolací soud zrušil rozsudek soudu první stolice z důvodu zmatečnosti podle § 385, č. 1 b) tr. ř. a vynechav kvalifikaci trestného činu obžalovaného též jako zločinu proti mravnosti podle § 245 tr. z., kvalifikoval jeho trestný čin pouze jako pokus zločinu násilného smilstva podle §§ 65, 232, č. 1 tr. z. Posuzoval tedy odvolací soud trestný čin obžalovaného podstatně jinak než soud první stolice, a to mírněji v prospěch obžalovaného. V důsledku změny kvalifikace trestného činu obžalovaného změnil odvolací soud rozsudek soudu první stolice i ve výroku o trestu a vyměřil obžalovanému nový trest. Zároveň odvolací soud vyslovil, že rozsudek soudu první stolice zůstává nedotčen co do výroku o nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu. K tomuto výroku nebyl by odvolací soud oprávněn, kdyby otázku podmíněného odsouzení bylo třeba řešiti věcně podle § 1 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n., neboť podle § 7, odst. 1 tohoto zákona má o podmíněném odsouzení rozhodovati vždy soud první stolice, a to podle plenárního usnesení nejvyššího soudu ze dne 7. dubna 1924, č. j. Pres. 1510/23 i tehda, když teprve nálezem opravné stolice vzešla nutnost, aby o podmíněném odsouzení bylo uvažováno nebo z n o v a uvažováno. Podle důvodů tohoto rozhodnutí nejvyššího soudu jde o nutnost, aby o podmíněném odsouzení bylo znova uvažováno, i tehdy, když jak v první stolici, tak i přes změněnou kvalifikaci trestného činu vyšší stolicí byl vysloven trest, při němž vzhledem k ustanovení § 1 zákona č. 562/1919 Sb. z. a n. podmíněné odsouzení je zásadně přípustné; zejména tehdy, když výrokem vyšší stolice byl utvořen v prospěch obžalovaného nový stav věci, nutno soudu první stolice ponechatí rozhodnutí o tom, zda i za změněné kvalifikace má býti obžalovanému podmíněné odsouzení přiznáno či odepřeno. Poněvadž podle tohoto plenárního usnesení je rozhodná pouze změna kvalifikace, nemá na tuto otázku vlivu ta okolnost, že odvolací soud zmírniv kvalifikaci, přihlédl při výměře trestu k odvolání veřejného žalobce a vyměřil obžalovanému trest vyšší než soud první stolice.

Jak již uvedeno, platí naznačená zásada, již má zmateční stížnost na mysli, tehdy, když otázku podmíněného odsouzení třeba řešiti věcně s hlediska § 1 zákona č. 562/1919 Sb. z. a n. Tomu tak však není v souzeném případě. Podle výpisu z trestního rejstříku byl obžalovaný odsouzen rozsudkem divisiního soudu ze dne 20. srpna 1926 pro zločin podle § 212 tr. z. voj. k trestu pěti měsíců zostřené žaláře, který odpykal dne 6. října 1926. Souzený trestný čin spáchal obžalovaný dne 10. srpna 1936. Byl tedy obžalovaný již dříve odsouzen pro zločin na čas delší tří měsíců a od odpykání tohoto trestu do dne, kdy spáchal souzený čin, neuplynulo ještě deset let. Je proto podle § 2 zákona č. 562/1919 Sb. z. a n. podmíněné odsouzení v souzeném případě vyloučeno a uvažování o vhodnosti podmíněného odkladu výkonu trestu s hlediska § 1 cit. zákona vůbec odpadá. Nelze proto rozhodnutí vrchního soudu v otázce podmíněného odsouzení označiti za nesprávné, i když jeho

důvody v tomto směru nejsou zcela přílehlavé, neboť byl oprávněn vzhledem k uvedenému předchozímu odsouzení obžalovaného vysloviti, že podmíněný odklad trestu jím vyměřeného nepovoluje, ježto je podle § 2 zákona č. 562/1919 Sb. z. a n. vyloučen. Nelze proto jeho rozhodnutí ani po formální, ani po věcné stránce označiti za mylné.

Čís. 6035.

Odcudzil-li zamestnanec komisionára svojmu zamestnateľovi jednak jeho vlastné movité veci, jednak movité veci, ktoré boli vlastníctvom komitentovým, nebráni stíhaniu vinníkovmu pre krádež vecí komitentových okolnosť, že zamestnateľ nepodal, resp. vzal späť súkromný návrh potrebný podľa § 343 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 6. novembra 1937, Zm IV 522/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol. pre zločin krádeže atď. vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, uplatnenej na základe § 385, čís. 1 c) tr. p., z tohoto dôvodu zmätočnosti zrušil rozsudok vrchného súdu dotyčne obžalovaného A. a uznal tohoto obžalovaného vinným pokračovacím zločinom krádeže podľa § 333 tr. z. a § 48 tr. nov., ktorý tak spáchal, že na začiatku roku 1933 v P. postupne odňal cudzie veci movité, a to hospodárske stroje v hodnote viac ako 2.000 Kč, ktoré neboli vlastníctvom M., ale boli mu sverené inou firmou ako vlastníčkou do komisie, — z držby a bez svolenia komisionára M., resp. vlastníka (komitenta) v úmysle, aby si ich bezprávne privlastnil.

Z d ť o d o v :

Proti rozsudku vrchného súdu podal zmätočnú sťažnosť verejný žalobca jednak z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 c) tr. p. čo do oslobodenia obžalovaného A., jednak z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. čo do kvalifikácie činu obžalovaného B.

Generálna prokuratúra vzala späť zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu v časti uplatňujúcej dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p., následkom čoho rozhodovanie o tejto odpadlo.

Zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu v časti, pokiaľ s ňou generálna prokuratúra súhlasila, nemožno odopreť úspech.

Odvolací súd prijal za zistené, že M. je zástupcom rôznych firiem hospodárskych strojov a má v P. sklad, v ktorom zamestnával začiatkom roku 1933 obžalovaného A., ktorý je jeho švagrom.

V spomenutom sklade mal M. stroje jednak komisionálne, medzi inými tiež od firmy Baltic-Separátor, a jednak stroje, ktoré boli jeho vlastníctvom.